

A szultán az első rohammal elfoglalta Szabácsot, majd Nándorfehérvárat is egy sikeres támadás után, ami miatt az ország a Duna mentén megnyílt a törökök számára.

II. Ulászló fia, II. Lajos is szembefordult a nemesekkel. Több országban is támadást indított a bárói befolyás ellen. Terve viszont pont ellentétesen sült el, reformjai megbuktak, a bárók pedig visszatámadtak, miközben Szulejmán megindult országunk belseje felé.

A támadásról való korai hírszerzés ellenére semmi komoly előkészületre nem került sor, ugyanis a király próbált sereget szervezni, de elég csekély számú haderő gyűlt össze a Dunán átkelő 60 000 fős török sereg ellen, mert Szapolyai 10 000 fős serege nem jelent meg. Ennek okát többféleképpen magyarázzák mert van aki szerint árulás történt -

Szapolyai a király halála után meg szeretné szerzni a trónt - , de a másik vélemény leírja, hogy egymásnak ellentmondó leveleket kaptak, emiatt nem tudtak időben odaérni. A magyar seregek fővezére, Tomori Pál tapasztalt serege a Tolnai térségben csatlakozott a király 20 000 fős seregéhez, viszont itt kialakult egy vita: Vállalják az ellentámadást, vagy sem? A tapasztalt sereg kierőszakolta a küzdelmet, amire a mohácsi síkon került sor. A csata 2 óra alatt elveszett, mert a nehézlovasság rohama összeomlott, illetve sokak szerint az oszmán tűzérség erőteljes együttműködése volt a döntő. Az is közrejátszott, de a magyarok szerencsétlen felállása, illetve a janicsárok puskatüze is erőteljes szerepet játszott a végkiemenetel meghatározásában. A sereg egy része menekül, a többi elesett, a vezérrel együtt. Politikailag a király halála volt a legnagyobb veszteség - ő a Csele-patakba fulladt a páncélzata miatt. Ez viszont a korabeli állam megbénulásához vezetett, nem volt sem ellentámadás sem egységes cselekvés. A győzelem után Szulejmán észak felé indult, ahol nem találkozott ellenállással. Kardcsapás nélkül vonultak be és fosztották ki, illetve gyűjtötták fel Budát.

Mivel a király is belehalt a küzdelembe, új királyra volt szükség. Az első vállalkozó Szapolyai volt, aki harcba is szállt a koronáért. Sikerrel járt, 1526 novemberében megkoronáztatta magát Székesfehérváron a szent koronával, viszont a bárók nem fogadták el őt, Habsburg Ferdinándot választották a saját királyuknak Pozsonyban egy hónappal később.

Szulejmán 1529-ben megállás és ellenállás nélkül tudott előre nyomulni. Budát elfoglalta és Szapolyainak adta, majd Bécs ellen indult, ahol nem járt sikerrel. A kudarc Szapolyai helyzetét is megviselte, hiszen hívei elhagyták, a bárók meg hol az egyik, hol a másik király oldalán álltak. Az 1532-es török hadjárat már nem a Duna mentén, hanem a Dunántúl vonalain vonult, lerövidítve az útvonalat. Kőszeg várát ostromolni kezdték, ahol viszont Jurisics Miklós serege hősiiesen ellenállt, így elmaradt a mindent eldöntő küzdelem. A két király, Ferdinánd és Szapolyai 1538-ban Váradon kötött béke értelmében elismerték egymás királyságát. Szapolyai halála után az ország Ferdinándra és utódaira száll, ezáltal Szapolyai utódai nevében is lemondott a trónról. 1540-ben megváltoztak az erőviszonyok, mert Szapolyai meghalt. Fráter Györgyöt és Török Bálintot kérte, hogy szegjék meg a váradi békét, és János Zsigmondot válasszák meg királynak.

Mivel sem a magyar urak, sem Szulejmán nem bízott a csecsemőben, ezért a törökök elfoglalták Budát, Erdélyt és a Tisza keleti partján lévő ország rész Izabellának és a csecsemőnek adták, melynek következtében az ország 3 részre szakadt:

1. Erdélyre és Tiszántúlra, ahol évi 10 000 Ft adó fejében Izabella és János Zsigmond maradhatott.
2. Felvidék, Horvátország, Nyugat-Dunántúl és Szlavónia volt az a rész, amely a Habsburg család kezén maradt.
3. A Duna menti területek pedig a Szultán ellenőrzése alatt állt, egyre jobbra terjeszkedett